

La Trinca per salvar la humanitat

«Les seves cançons han estat una referència per a tota una generació, i els fills d'aquests pares i avis les reivindiquen més que mai»

Les cançons són la banda sonora dels nostres dies. No hi ha millor frase per definir la música de La Trinca que celebra 50 anys d'història. Les seves cançons han estat una referència per a tota una generació, i els fills d'aquests pares i avis, lluny d'oblidar aquestes melodies les reivindiquen més que mai. El trio de Canet, integrat per Josep Maria Mainat, Pep Cruz i Miquel Àngel Pascual va saber connectar amb la gent oferint el que el gran públic necessitava en el moment precís i de la manera adequada. L'alenada d'aire fresc del seu cançoner va asserenar els temps foscos de la Dictadura i de la Transició. I per això enguany han estat guardonats amb el Premi Enderrock d'Honor, i la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya.

"Alegria, que és Festa Major. Alegria, encetem la bota del racó. Alegria, que és Festa Major". Qui no ha cantat o taral·lejat alguna vegada aquesta tonada quan arriba la Festa Major del seu poble? El 1970 La Trinca va gravar el disc Festa Major, un dels millors exemples de música popular en el sentit més genuí de la paraula. Cançons escrites a partir de l'observació del comportament de la gent i que tothom s'ha fet seves. Precisament, l'espectacle Festa Major XXI, que s'estrenarà aquest diumenge 30 de juny a l'Auditori Espai Ter de Torroella de Montgrí en proposa una actualització a través dels arranjaments del productor Joan Díaz i la participació de músics de l'escena pop catalana com Cesk Freixas, Bruno Oro, Edna Sey, Guillem Roma, Ju, Mareta Bufona i Senyor Oca.

"Quan escoltàvem per la ràdio el vot de la investidura amb tricorni i metralleta treu el cap la dictadura i ens quedem esparverats. . . .garratibats". La Trinca van exercir de cronistes del seu temps, van deixar cançons costumistes on molts s'hi podien sentir identificats, i sobretot van ser la crònica cantada de la Transició. Algunes de les seves lletres expliquen episodis potser fins i tot millor que la premsa del moment. "La dansa del sabre", per exemple, parla de l'intent de cop d'Estat de Tejero. La van escriure en calent -l'endemà mateix- i és un relat irònic, brillant que resisteix perfectament el pas del temps a l'abast de pocs conjunts musicals. I, a més de reflectir l'actualitat política, la banda sonora encaixa de manera magistral amb el ritme frenètic de la música del compositor armeni Aram Khatxaturian.

"Diu, que hi ha una tribu d'indis a l'oest americà que té alguna retirada amb el poble català". La importància del grup va ser la seva gran exigència musical -van treballar amb els millors músics de l'època (Francesc Burrull, Manel Camp, Ricard Roda, Josep Maria Bardagi)-, un autèntic equip de luxe amb el qual van aconseguir una posada a escena impecable i també van exercir de consciència crítica ("Com el Far-West no hi ha res"). Aquesta no és una cançó humorística, tot i que està feta amb bon humor, en la mateixa línia editorial i amb una intenció comparable en rigor, qualitat i transcendència com treballa avui un programa televisió de tan èxit com el *Polònia* de TV3, dirigit per Toni Soler. Un humor sa, enginyós, atrevit, entremaliat i compromès, amb unes lletres que continuen sent actuals.

"Hi havia a la cort de França cap allà l'any mil set-cents el Baró de Bidet conegut pels seus invents". Més d'un va créixer descobrint que "l'home ve de la patata" -tot un himne de colles d'amics i de clubs excursionistes- o que el Baró de Bidet va ser un dels protagonistes de la Revolució Francesa. Lliçons d'història i de vida a càrrec d'una formació irrepetible, única, catalana i provocadora, a la vegada que amb especial atenció cap a l'humor de contingut sexual i escatològic com mana la tradició. Cançons amb lletra brillant i arranjaments clavats que tothom podia escoltar per la ràdio o a casa. Per què La Trinca és l'únic grup català que ha aconseguit col·locar almenys un dels seus discos a totes les cases de Catalunya, tant perquè es venien com a xurros com perquè llavors les 'caixes' van contribuir a la seva funció social il·lustrant als estalviadors amb

contes, llibres i discos.

"Vaja un embolic, jo t'ho dic, coses de l'idioma; un senyor petit i eixerit de Santa Coloma vol anar a Madrid decidit: s'ha de viatjar". La Trinca és un complet. Va fer cançons amb reivindicació lingüística ("Coses de l'idioma"), batalla simbòlica futbolística amb victòria ("Botifarra de pagès") o acomiadament final amb homenatge a l'1-O ("Passi-ho bé"). Ja fa molts anys que La Trinca va baixar des escenaris i va desaparèixer dels programes de televisió davant de les càmeres, però la seva memòria és constantment reivindicada, sovint de manera inconscient. I és que les seves cançons encara formen part de l'aire que es respira al país.

"Passi-ho bé, passi-ho bé. Passi-ho bé i moltes gràcies. Passi-ho bé, passi-ho bé, parapassi-ho bé! Passi-ho bé fins l'any que ve".